

Teismo praktikos rinkinys

TEISINGUMO TEISMO (pirmoji kolegija) SPRENDIMAS

2024 m. vasario 8 d.*

„Prašymas priimti prejudicinį sprendimą – Teismų bendradarbiavimas civilinėse bylose – Jurisdikcija ir teismo sprendimų civilinėse ir komercinėse bylose pripažinimas ir vykdymas – Reglamentas (ES) Nr. 1215/2012 – Taikymo sritis – 25 straipsnis – Susitarimas dėl jurisdikcijos – Sutarties šalys, kurių gyvenamoji (buveinės) vieta yra toje pačioje valstybėje narėje – Kitos valstybės narės teismų jurisdikcijos nagrinėti iš šios sutarties kylančius ginčus suteikimas – Užsienio elementas“

Byloje C-566/22

dėl *Nejvyšší soud* (Aukščiausiasis Teismas, Čekijos Respublika) 2022 m. birželio 14 d. nutartimi, kurią Teisingumo Teismas gavo 2022 m. rugpjūčio 26 d., pagal SESV 267 straipsnį pateikto prašymo priimti prejudicinį sprendimą byloje

Inkreal s.r.o.

prieš

Dúha reality s.r.o.

TEISINGUMO TEISMAS (pirmoji kolegija),

kurių sudaro kolegijos pirmininkas A. Arabadjiev, teisėjai T. von Danwitz, P. G. Xuereb, A. Kumin (pranešėjas) ir I. Ziemele,

generalinis advokatas J. Richard de la Tour,

kancleris A. Calot Escobar,

atsižvelgęs į rašytinę proceso dalį,

išnagrinėjęs pastabas, pateiktas:

- *Dúha reality s.r.o.*, atstovaujamos *advokát J. Mráz*,
- Čekijos vyriausybės, atstovaujamos M. Smolek, A. Edelmannová ir J. Vlácil,
- Šveicarijos vyriausybės, atstovaujamos M. Kähr ir L. Lanzrein,

* Proceso kalba: čekų.

– Europos Komisijos, atstovaujamos S. Noë ir K. Walkerová,
susipažinęs su 2023 m. spalio 12 d. posėdyje pateikta generalinio advokato išvada,
priima šį

Sprendimą

- 1 Prašymas priimti prejudicinį sprendimą pateiktas dėl 2012 m. gruodžio 12 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamento (ES) Nr. 1215/2012 dėl jurisdikcijos ir teismo sprendimų civilinėse ir komercinėse bylose pripažinimo ir vykdymo (OL L 351, 2012, p. 1) 25 straipsnio 1 dalies išaiškinimo.
- 2 Šis prašymas pateiktas nagrinėjant *Inkreal s.r.o.* ir *Dúha reality s.r.o.* ginčą dėl teismo, turinčio teritorinę jurisdikciją nagrinėti ieškinį dėl mokėjimo, pareikštą remiantis subrogacijos būdu *Inkreal* perimtais dviem FD turėtais reikalavimais *Dúha reality*, nustatymo.

Teisinis pagrindas

Sąjungos teisė

- 3 Reglamento Nr. 1215/2012 3, 15, 19, 21, 22 ir 26 konstatuojamosiose dalyse nurodyta:

„(3) [Europos] Sąjunga yra nustačiusi sau tikslą prižiūrėti ir vystyti laisvės, saugumo ir teisingumo sritį, be kita ko, palengvinant galimybes kreiptis į teismą, visų pirma taikant teismo ir neteisminių sprendimų civilinėse bylose abipusio pripažinimo principą. Siekdama palaipsniui kurti tokią erdvę, Sąjunga turi patvirtinti priemones, susijusias su teisiniu bendradarbiavimu tarpvalstybinio pobūdžio civilinėse bylose, ypač kai jos yra būtinos tinkamam vidaus rinkos veikimui;

<...>

(15) jurisdikcijos taisyklės turėtų būti ypač nuspėjamos ir pagrįstos principu, pagal kurį jurisdikcija paprastai nustatoma pagal atsakovo nuolatinę gyvenamąją (buveinės) vietą. Todėl turėtų visada galioti ši jurisdikcijos nuostata, išskyrus keletą aiškiai nustatytų atvejų, kai ginčo objektas arba šalių autonomija pateisina kitą siejamąjį kriterijų. <...>

<...>

(19) atsižvelgiant į šiame reglamente nustatytus išimtinės jurisdikcijos pagrindus, turėtų būti paisoma sutarčių šalių autonomijos, išskyrus draudimo, vartojimo arba darbo sutarčių atvejus, kai laisvė nustatyti teismo jurisdikciją yra ribota;

<...>

- (21) siekiant darnaus teisingumo vykdymo, reikia sumažinti vienu metu vykstančių procesų galimybę ir užtikrinti, kad skirtingose valstybėse narėse nebūtų priimami nesuderinami sprendimai. Turėtų būti nustatytas aiškus ir efektyvus *lis pendens* atvejų ir susijusių ieškinių išnagrinėjimo mechanizmas, kuris taip pat padėtų išvengti dėl nacionalinių skirtumų atsirandančių problemų, kai reikia nustatyti momentą, kada byla yra laikytina esančia teismo žinioje. <...>
- (22) tačiau, siekiant gerinti susitarimų dėl išimtinės jurisdikcijos veiksmingumą ir išvengti piktnaudžiavimo bylinėjimosi taktika, būtina numatyti bendros *lis pendens* taisyklės išimtį, kad būtų tinkamai išspręsti konkretūs atvejai, kai teismo procesai gali vykti vienu metu. Tai atvejai, kai siekiant pradėti procesą buvo kreiptasi į teismą, kuris nebuvo nurodytas susitarime dėl išimtinės jurisdikcijos, o vėliau buvo kreiptasi į susitarime nurodytą teismą siekiant pradėti procesą byloje tarp tų pačių šalių dėl to paties dalyko ir tuo pačiu pagrindu. <...>

<...>

- (26) abipusis pasitikėjimas teisingumo vykdymu Sąjungoje pateisina principą, kad valstybėje narėje priimtas teismo sprendimas turėtų būti pripažintas visose valstybėse narėse netaikant jokios specialios procedūros. Be to, siekis sumažinti tarptautinio bylinėjimosi laiko sąnaudas ir išlaidas pateisina teismo sprendimo paskelbimo vykdytinu, prieš pradėdant jį vykdyti valstybėje narėje, į kurią kreipiamasi, panaikinimą. Todėl vienos valstybės narės teismo sprendimas turėtų būti traktuojamas taip, tarsi jis būtų priimtas valstybėje narėje, į kurią kreipiamasi.“

4 Šio reglamento 25 straipsnio 1 dalyje nustatyta:

„Jeigu šalys, neatsižvelgiant į jų nuolatinę gyvenamąją (buveinės) vietą, yra susitarusios, kad valstybės narės teismas arba teismai turi jurisdikciją spręsti bet kuriuos ginčus, kilusius arba galinčius kilti iš konkrečių teisinių santykių, tas teismas (tie teismai) turi jurisdikciją, išskyrus atvejus, kai pagal tos valstybės narės teisę susitarimas yra niekinis turinio galiojimo atžvilgiu. Tokia jurisdikcija yra išimtinė, jeigu šalys nesusitarė kitaip. Susitarimas dėl jurisdikcijos:

- a) sudaromas arba paliudijamas raštu;
- b) priimamas tokia forma, kuri atitinka šalių tarpusavyje nustatytą praktiką; arba
- c) tarptautinės prekybos arba komercijos srityje sudaromas papročius atitinkančia forma, kuri atitinka praktiką, apie kurią šalys žino arba turėjo žinoti, ir kurią tokioje prekybos arba komercijos srityje plačiai žino ir kurios nuolat laikosi sutarčių, susijusių su atitinkama konkrečia prekybos arba komercijos sritimi, šalys.“

Čekijos Respublikos teisė

5 *Zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád* (Įstatymas Nr. 99/1963 dėl Civilinio proceso kodekso; toliau – Civilinio proceso kodeksas) 11 straipsnio 3 dalis suformuluota taip:

„Jeigu byla priklauso Čekijos teismų jurisdikcijai, bet netenkinamos teritorinės jurisdikcijos sąlygos arba negalima jų nustatyti, teismą, kuris išnagrinės bylą ir priims sprendimą, nustato *Nejvyšší soud* (Aukščiausiasis Teismas, Čekijos Respublika).“

Pagrindinė byla ir prejudicinis klausimas

- 6 Slovakijoje gyvenantis FD ir *Dúha reality*, pagal Slovakijos teisę įsteigta bendrovė, veikiantys kaip paskolos davėjas ir paskolos gavėja, atitinkamai 2016 m. birželio 29 d. ir 2017 m. kovo 11 d. sudarė dvi paskolos sutartis.
- 7 Kiekvienoje iš šių dviejų sutarčių yra tokio paties turinio susitarimas dėl jurisdikcijos, pagal kurią kilus ginčui, kuris negali būti išspręstas derybomis, tą ginčą „sprendžia dalykinę ir teritorinę jurisdikciją turintis Čekijos teismas“.
- 8 2021 m. gruodžio 8 d. skolinių reikalavimų perleidimo susitarimu FD savo reikalavimus, kylančius iš šių paskolos sutarčių ir kurių bendra suma buvo 153 740 EUR, perleido pagal Slovakijos teisę įsteigtai bendrovei *Inkreal*.
- 9 Kadangi *Dúha reality* paskolų negrąžino, 2021 m. gruodžio 30 d. *Inkreal* kreipėsi į *Nejvyšší soud* (Aukščiausiasis Teismas), prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusį teismą, prašydama, pirma, nurodyti *Dúha reality* patenkinti skolinius reikalavimus ir, antra, nustatyti Čekijos teismą, kuris turi teritorinę jurisdikciją nagrinėti bylą iš esmės pagal Civilinio proceso kodekso 11 straipsnio 3 dalį, remiantis abiejose paskolos sutartyse esančiu susitarimu dėl jurisdikcijos.
- 10 *Inkreal* teigė, kad yra galiojantis susitarimas dėl jurisdikcijos, kaip numatyta Reglamento Nr. 1215/2012 25 straipsnio 1 dalyje, o šiame reglamente nėra kitos nuostatos, susijusios su specialiąja ar išimtinę teismo jurisdikcija.
- 11 Šiuo klausimu prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas patikslino, kad pagal Teisingumo Teismo jurisprudenciją Reglamento Nr. 1215/2012 taikymas priklauso nuo užsienio elemento buvimo. Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusiam teismui kyla abejonių, ar šis reglamentas gali būti taikomas pagrindinėje byloje nagrinėjamai situacijai, kai užsienio elementas apsiriboja susitarimu dėl jurisdikcijos, taikomu kitos valstybės narės nei ta, kurioje yra įsisteigusios susitariančiosios šalys, teismams. Ir valstybių narių doktrinoje, ir nacionalinėje jurisprudencijoje šiuo klausimu pateikti skirtingi sprendimo variantai.
- 12 Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusių teismo teigimu, nors Reglamento Nr. 1215/2012 taikymas galėtų būti pateisinamas, be kita ko, būtinybe jį aiškinti vienodai ir Sąjungos teisės aktų leidėjo išreikštu ketinimu gerbti šalių sutartinę autonomiją, vis dėlto tokia situacija, kaip nagrinėjama pagrindinėje byloje, galėtų būti laikoma visiškai vidine, nes vien šalių valios nepakanka, kad jų sutartiniams santykiams būtų suteiktas tarptautinis pobūdis.
- 13 Šiomis aplinkybėmis *Nejvyšší soud* (Aukščiausiasis Teismas) nutarė sustabdyti bylos nagrinėjimą ir pateikti Teisingumo Teismui šį prejudicinį klausimą:

„Ar užsienio elemento, kuris yra privaloma Reglamento [Nr. 1215/2012] taikymo sąlyga, buvimo požiūriu šio reglamento taikymas [gali būti] pagrįstas vien tuo, kad dvi šalys, kurių buveinės yra toje pačioje valstybėje narėje, susitaria dėl kitos Europos Sąjungos valstybės narės teismų jurisdikcijos?“

Dėl prejudicinio klausimo

- 14 Savo klausimu prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas iš esmės siekia išsiaiškinti, ar Reglamento Nr. 1215/2012 25 straipsnio 1 dalis turi būti aiškinama taip, kad į šios nuostatos taikymo sritį patenka susitarimas dėl jurisdikcijos, kuriuo toje pačioje valstybėje narėje įsisteigusios sutarties šalys susitaria dėl kitos valstybės narės teismų jurisdikcijos nagrinėti iš šios sutarties kylančius ginčus, net jei ši sutartis neturi jokio kito ryšio su šia kita valstybe nare.
- 15 Siekiant atsakyti į šį klausimą, pirmiausia reikia priminti, kad aiškinant Sąjungos teisės nuostatą reikia atsižvelgti ne tik į jos tekstą, bet ir į kontekstą ir teisės akto, kuriame ji įtvirtinta, tikslus bei paskirtį (2023 m. birželio 22 d. Sprendimo *Pankki S*, C-579/21, EU:C:2023:501, 38 punktą ir jame nurodyta jurisprudencija).
- 16 Kiek tai susiję su Reglamento Nr. 1215/2012 25 straipsnio 1 dalies formuluote, iš šios nuostatos visų pirma matyti, kad, jeigu šalys, neatsižvelgiant į jų nuolatinę gyvenamąją (buveinės) vietą, yra susitarusios, kad valstybės narės teismas arba teismai turi jurisdikciją spręsti bet kuriuos ginčus, kilusius arba galinčius kilti iš konkrečių teisinių santykių, tas teismas (tie teismai) turi jurisdikciją, išskyrus atvejus, kai pagal tos valstybės narės teisę susitarimas yra niekinis turinio galiojimo atžvilgiu. Be to, minėtoje nuostatoje numatyta, kad ši jurisdikcija yra išimtinė, jeigu šalys nesusitaria kitaip. Galiausiai tos pačios nuostatos a–c punktuose patikslinama, kaip turi būti sudarytas susitarimas dėl jurisdikcijos.
- 17 Šiuo klausimu reikia konstatuoti, kad Reglamento Nr. 1215/2012 25 straipsnio 1 dalies formuluotė netrukdo tam, kad susitarimas dėl jurisdikcijos, kuriuo toje pačioje valstybėje narėje įsisteigusios sutarties šalys susitaria dėl kitos valstybės narės teismų jurisdikcijos nagrinėti iš šios sutarties kylančius ginčus, patektų į šios nuostatos taikymo sritį, net jei minėta sutartis neturi jokio kito ryšio su minėta kita valstybe nare.
- 18 Dėl konteksto, kuriame įtvirtinta Reglamento Nr. 1215/2012 25 straipsnio 1 dalis, iš suformuotos jurisprudencijos matyti, kad šiame reglamente nustatytiems jurisdikcijos taisyklėms taikyti reikalingas užsienio elemento buvimas (šiuo klausimu žr. 2005 m. gruodžio 18 d. Sprendimo *Owusu*, C-281/02, EU:C:2005:120, 25 punktą ir Sprendimo *IRnova*, C-399/21, EU:C:2022:648, 27 ir 29 punktus).
- 19 Šiuo klausimu pažymėtina, kad nors Reglamento Nr. 1215/2012 3 ir 26 konstatuojamosiose dalyse atitinkamai vartojamos sąvokos „tarpvalstybinio pobūdžio civilinės bylos“ ir „tarptautinis bylinėjimasis“ [tarptautinės bylos], jame nėra užsienio elemento, kurio buvimas yra šio reglamento taikytinumo sąlyga, apibrėžties (šiuo klausimu žr. 2021 m. birželio 3 d. Sprendimo *Generalno konsulstvo na Republika Bulgaria*, C-280/20, EU:C:2021:443, 30 punktą).
- 20 2006 m. gruodžio 12 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamento (EB) Nr. 1896/2006, nustatančio Europos mokėjimo įsakymo procedūrą (OL L 399, 2006, p. 1), 3 straipsnio 1 dalyje analogiška sąvoka „tarptautinė byla“ apibrėžiama kaip „byla, kai bent vienos iš šalių nuolatinė ar įprastinė gyvenamoji vieta yra kitoje valstybėje narėje nei teismas, kuriam pateiktas prašymas (2021 m. birželio 3 d. Sprendimo *Generalno konsulstvo na Republika Bulgaria*, C-280/20, EU:C:2021:443, 31 punktą ir jame nurodyta jurisprudencija).

- 21 Kadangi abu šie reglamentai priskiriami teismų bendradarbiavimo tarpvalstybinio pobūdžio civilinėse bylose sričiai, reikia suderinti analogiškų sąvokų, kurias Sąjungos teisės aktų leidėjas juose pavartojo, aiškinimą (2021 m. birželio 3 d. Sprendimo *Generalno konsultstvo na Republika Bulgaria*, C-280/20, EU:C:2021:443, 32 punktą ir jame nurodyta jurisprudencija).
- 22 Be to, reikia pažymėti, kad iš Teisingumo Teismo jurisprudencijos matyti, jog užsienio elementas yra ir tada, kai dėl atitinkamo ginčo situacijos pobūdžio gali kilti klausimų, susijusių su teismų tarptautinės jurisdikcijos nustatymu (šiuo klausimu žr. 2022 m. rugsėjo 8 d. Sprendimo *IRnova*, C-399/21, EU:C:2022:648, 28 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją).
- 23 Nagrinėjamu atveju reikia konstatuoti, kad, pirma, ginčas pagrindinėje byloje atitinka „tarptautinės bylos“ sąvokos apibrėžtį, pateiktą šio sprendimo 20 punkte, nes šios bylos šalys yra įsisteigusios kitoje valstybėje narėje nei teismo, į kurį kreiptasi pagal nagrinėjamą susitarimą dėl jurisdikcijos, valstybė narė.
- 24 Antra, kaip teigia Čekijos vyriausybė ir Europos Komisija, pagrindinėje byloje kyla klausimas dėl tarptautinės jurisdikcijos nustatymo, tiksliau – ar jurisdikciją nagrinėti šį ginčą turi Čekijos Respublikos, ar Slovakijos Respublikos, kaip valstybės narės, kurioje įsisteigusios abi susitariančiosios šalys, teismai.
- 25 Šiomis aplinkybėmis tokia teisinė situacija, kaip nagrinėjama pagrindinėje byloje, turi užsienio elementą, kaip tai suprantama pagal šio sprendimo 18 punkte primintą jurisprudenciją, o susitarimo, pagal kurį jurisdikcija suteikiama kitos valstybės narės nei tos, kurioje yra įsisteigusios susitariančiosios šalys, valstybės narės teismams, buvimas savaime įrodo pagrindinėje byloje nagrinėjamo ginčo tarpvalstybinį pobūdį.
- 26 Be to, Reglamento Nr. 1215/2012 25 straipsnis turi būti aiškinamas atsižvelgiant į šio reglamento 15, 19 ir 22 konstatuojamosiose dalyse nurodytus tikslus gerbti šalių autonomiją ir didinti susitarimų dėl išimtinės jurisdikcijos veiksmingumą.
- 27 Taip pat dėl Reglamento Nr. 1215/2012 tikslų Teisingumo Teismas ne kartą yra konstatavęs, kad juo siekiama tiek jurisdikcijos taisyklėmis, kurios turi būti ypač nuspėjamos, suvienodinti nuostatas dėl jurisdikcijos kolizinių normų civilinėse ir komercinėse bylose, tiek teisinio saugumo tikslu – sustiprinti Europos Sąjungoje įsisteigusių asmenų teisinę apsaugą, sudarant sąlygas tiek ieškovui lengvai nustatyti teismą, kuriame jis galėtų iškelti bylą, tiek atsakovui numatyti teismą, kuriame jam gali būti iškelta byla (2023 m. rugsėjo 14 d. Sprendimo *EXTÉRIA*, C-393/22, EU:C:2023:675, 26 punktą ir jame nurodyta jurisprudencija). Šiomis aplinkybėmis teisinio saugumo tikslu reikalaujama, kad nacionalinis teismas, į kurį kreiptasi, galėtų lengvai priimti sprendimą dėl savo paties jurisdikcijos, neprivalėdamas atlikti išsamaus bylos tyrimo (2015 m. sausio 28 d. Sprendimo *Kolassa*, C-375/13, EU:C:2015:37, 61 punktą ir nurodyta jurisprudencija).
- 28 Šiuo klausimu reikia pažymėti, kad Reglamento Nr. 1215/2012 25 straipsnio 1 dalies aiškinimas, pagal kurį toks susitarimas dėl jurisdikcijos, kaip nagrinėjamas pagrindinėje byloje, patenka į šios nuostatos taikymo sritį, atitinka šiuo reglamentu siekiamą teisinio saugumo tikslą.
- 29 Iš tiesų, pirma, kadangi toje pačioje valstybėje narėje įsisteigusios sutarties šalys gali pagrįstai susitarti dėl kitos valstybės narės teismų jurisdikcijos nagrinėti iš tos sutarties kylančius ginčus ir nebūtina, kad ta sutartis būtų papildomai susijusi su kita valstybe nare, tokia galimybė padeda

užtikrinti, kad ieškovas žinos teismą, kuriame jis galėtų iškelti bylą, kad atsakovas numatys teismą, kuriame jam galėtų būti iškelta byla, ir kad teismas, į kurį kreiptasi, galės lengvai nuspręsti dėl savo paties jurisdikcijos.

- 30 Antra, galimybė Reglamento Nr. 1215/2012 25 straipsnio 1 dalį taikyti tokiam susitarimui dėl jurisdikcijos, kaip nagrinėjamas pagrindinėje byloje, sumažina vienu metu vykstančių teismo procesų galimybę ir užtikrina, kad skirtingose valstybėse narėse nebūtų priimami nesuderinami sprendimai, kaip to reikalaujama dėl šio reglamento 21 konstatuojamojoje dalyje nurodyto darnaus teisingumo vykdymo tikslo.
- 31 Jeigu nagrinėjamu atveju jurisdikciją turintis teismas būtų nustatytas ne pagal Reglamento Nr. 1215/2012 nuostatas, o pagal atitinkamų valstybių narių nacionalines tarptautinės privatinės teisės normas, padidėtų rizika, kad atsirastų jurisdikcijos kolizinių normų, kenkiančių teisiniam saugumui, nes taikant minėtas nacionalinės teisės normas būtų galima priimti skirtingus sprendimus.
- 32 Reikia pridurti, kad teisinio saugumo tikslui taip pat būtų pakenkta, jeigu tokiomis aplinkybėmis, kaip nagrinėjamos pagrindinėje byloje, Reglamento Nr. 1215/2012 25 straipsnio 1 dalis būtų taikoma tik su sąlyga, kad, be susitarimo, kuriuo jurisdikcija suteikiama kitos valstybės narės teismams, yra papildomų aplinkybių, galinčių įrodyti atitinkamo ginčo tarpvalstybinį pobūdį.
- 33 Kadangi tokia sąlyga reiškia, kad teismas, kuriame iškelta byla, turi patikrinti, ar yra tokių papildomų aplinkybių, ir įvertinti jų svarbą, tuomet ne tik susitariančiosioms šalims būtų mažiau nuspėjama, kuris teismas turės jurisdikciją nagrinėti jų ginčą, bet ir teismui, kuriame iškelta byla, būtų sudėtingiau patikrinti savo jurisdikciją.
- 34 Šiomis aplinkybėmis Teisingumo Teismas jau yra nusprendęs, kad susitarime dėl jurisdikcijos nurodyto teismo pasirinkimas gali būti vertinamas tik atsižvelgiant į argumentus, susijusius su Reglamento Nr. 1215/2012 25 straipsnyje nustatytais reikalavimais, nes argumentai dėl nurodyto teismo ir ginčijamų santykių sąsajos arba dėl susitarimo dėl jurisdikcijos pagrįstumo šiems reikalavimams nėra svarbūs (šiuo klausimu žr. 1999 m. spalio 17 d. Sprendimo *Castelletti*, C-159/97, EU:C:1999:142, rezoliucinės dalies 5 punktą).
- 35 Be to, reikia pabrėžti, kad Reglamento Nr. 1215/2012 25 straipsnio 1 dalies taikymas tokiam susitarimui dėl jurisdikcijos, kaip nagrinėjamas pagrindinėje byloje, atspindi šio reglamento 26 konstatuojamojoje dalyje nurodytą abipusį pasitikėjimą teisingumo vykdymu Sąjungoje ir taip padeda prižiūrėti ir plėtoti laisvės, saugumo ir teisingumo sritį, be kita ko, palengvinant galimybes kreiptis į teismą, kaip tai suprantama pagal minėto reglamento 3 konstatuojamąją dalį.
- 36 Galiausiai 2005 m. birželio 30 d. Hagos konvencijos dėl susitarimų dėl teisingumo (OL L 133, 2009, p. 1), pateiktos 2009 m. vasario 26 d. Tarybos sprendimo 2009/397/EB dėl Konvencijos dėl susitarimų dėl teisingumo pasirašymo Europos bendrijos vardu (OL L 133, 2009, p. 1) I priede ir patvirtintos 2014 m. gruodžio 4 d. Tarybos sprendimu 2014/887/ES (OL L 353, 2014, p. 5), 1 straipsnio 2 dalyje įtvirtinta taisyklė nepaneigia šios išvados. Pagal šią nuostatą „byla laikoma tarptautine, išskyrus atvejus, kai šalys gyvena toje pačioje Susitariančiojoje Valstybėje, o šalių santykiai ir visi kiti su ginču susiję elementai, nepaisant pasirinkto teismo vietos, yra susiję tik su ta valstybe“.

- 37 Šiuo klausimu reikia pažymėti, kad, kaip teigia Komisija, šios konvencijos 1 straipsnio 2 dalyje įtvirtinta taisyklė atspindi pačios konvencijos rengėjų pasirinkimą, padarytą atsižvelgiant į poreikį rasti sprendimą, galintį sulaukti plataus tarptautinio pritarimo.
- 38 Priešingai nei minėtos konvencijos rengėjai, Sąjungos teisės aktų leidėjas nusprendė neįtraukti panašios taisyklės į Reglamentą Nr. 1215/2012 ir šio reglamento 3 konstatuojamojoje dalyje pabrėžė tikslą prižiūrėti ir vystyti laisvės, saugumo ir teisingumo sritį, priimant priemones, susijusias su teisiniu bendradarbiavimu tarpvalstybinio pobūdžio civilinėse bylose.
- 39 Atsižvelgiant į visa tai, kas išdėstyta, į pateiktą klausimą reikia atsakyti: Reglamento Nr. 1215/2012 25 straipsnio 1 dalis turi būti aiškinama taip, kad į šios nuostatos taikymo sritį patenka susitarimas dėl jurisdikcijos, kuriuo toje pačioje valstybėje narėje įsisteigusios sutarties šalys susitaria dėl kitos valstybės narės teismų jurisdikcijos nagrinėti iš šios sutarties kylančius ginčus, net jei ši sutartis neturi jokio kito ryšio su šia kita valstybe nare.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

- 40 Kadangi šis procesas pagrindinės bylos šalims yra vienas iš etapų prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikuso teismo nagrinėjamoje byloje, bylinėjimosi išlaidų klausimą turi spręsti šis teismas. Išlaidos, susijusios su pastabų pateikimu Teisingumo Teismui, išskyrus tas, kurias patyrė minėtos šalys, nėra atlygintinos.

Remdamasis šiais motyvais, Teisingumo Teismas (pirmoji kolegija) nusprendžia:

2012 m. gruodžio 12 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamento (ES) Nr. 1215/2012 dėl jurisdikcijos ir teismo sprendimų civilinėse ir komercinėse bylose pripažinimo ir vykdymo 25 straipsnio 1 punktą

turi būti aiškinamas taip:

į šios nuostatos taikymo sritį patenka susitarimas dėl jurisdikcijos, kuriuo toje pačioje valstybėje narėje įsisteigusios sutarties šalys susitaria dėl kitos valstybės narės teismų jurisdikcijos nagrinėti iš šios sutarties kylančius ginčus, net jei ši sutartis neturi jokio kito ryšio su šia kita valstybe nare.

Parašai.